Tarbay Ede

A bizonyosság keresése

Anyám, anyám, kedves anyám,
ki volt az én igaz apám,
ki volt, aki nemzett engem
nyári tűzben, téli csendben?

Nyári füvön, fehér ingben,
mint valami cigány-isten,
nappal-éjjel sűrűjében,
boksa-füstös erdő-mélyen.

Boksa-füstös erdő-mélyen
szültek, vittek két tenyéren,
olaj és víz mosta arcom,
végül ámen, kóbor hangon.

Kóbor hangon szólott ament,
aki szólott, máris elment,
azóta sincs nyugtom házban,
hajt, hogy nemzőm megtaláljam.

Hajt, hogy nemzőm megtaláljam,
ezért emészt tüzes lázam,
ez hajt engem örök útra,
ezért nem kell dikó, dunna.

Nem kell nékem dikó, dunna,
csak az, aki szólni tudna,
megmondaná azt, ki nemzett,
ki, bár bűnös, másnál szentebb.

Ki, bár bűnös, másnál szentebb,
ki anyámnak volt a legszebb,
kitől nincsen nyugovásom,
aki nékem szent karácsony.

Aki nékem szent karácsony,
kit hozhattak angyal-szárnyon,
havas földre elém tettek,
kit két karom átölelhet.

Kit két karom átölelhet,
kit adhatnék anyaföldnek,
kivel én is földbe térnék,
mire bennem kész a készség.

Arra bennem kész a készség,
ami másnak lenne vétség,
a halálba önként menni,
szent nemzőmmel megpihenni.

Kettőt együtt fogadd, föld, be,
nőjön rájuk tisztás zöldje,
zöld tisztáson fehér madár,
fehér madár, anyámra száll.

TARBAY EDE (1932) író, költő. Utóbbi verses kötete: *A kíváncsi királylány* (2010).

Sarokkő

Halotthoz élő közeledve,
apámmal korom összeérik,
magamban látom őt, a férfit,
ágyában lassan bomlik teste.

Bőre áttetsző pergamen,
rajta a ráncok, mint az írás,
tétovázva magának sírt ás,
rögök peregnek föl velem.

Homlok. Sokaktól lett barázda.
A szem mögött még értelem,
kaleidoszkóp-félelem,
ahogy a múltunk, összerázva.

Átrendeződés, lakmuszon:
ellenkezésünk megtörik,
a gyermekléttől ősködig
időnk csapdáját bámulom.

Lámpafényben madárszárny-csontot
mutat feltartott jobb keze,
mellén a golyó sebhelye.
Az egy-egészből csorbán csonkok.

Magasból látok önmagamra,
holott az ágyon ő hever,
karján és lábán heveder.
Gyötrött testét véresre marta.

Amikor hosszan távolodva
tekintek rá az éjszakában,
hogy benne magamat ne lássam,
lepedőjét arcára dobja.